

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **M. D.**, zast. JUDr. Dušanem Ažaltovičem, zmocněnec pro doručování Mgr. Jitka Kapsová, advokátka se sídlem Hodinářská 1523, Uherský Brod, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, tř. Tomáše Bati 21, P. O. BOX 220, 761 90 Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2013, č. j. KUZL 63394/2013, sp. zn. KUSP/63394/2013/PŽÚ/Do,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru právního a Krajského živnostenského úřadu ze dne 21. 10. 2013, č. j. KUZL 63394/2013, sp. zn. KUSP/63394/2013/PŽÚ/Do bylo odvolání žalobce podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) částečně změněno rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod, odboru správního (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 29. 8. 2013, č. j. PŘ 24/13, PŘ 25/13, PŘ 74/13.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl ve výroku I. žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil úmyslným narušením občanského soužití tím, že dne 14. 12. 2012 mezi 12:30 – 16:00 hod. telefonicky vyhrožoval M. U., nar., že ho zlikviduje prostřednictvím „SBSky“ a slovy, že ho „nakope“, což se opakovalo i dne 14. 1. 2013 kolem 14:12 hod. Dne 15. 1. 2013 kolem 16:32 hod. vyhrožoval M. U. slovy „normálně ťa naložím do hovnocucu medzi nohy a budem ťa viesť Brodom“, čímž se dopustil jiného hrubého jednání. Výrokem II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla žalobci za tento přestupek podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a § 49 odst. 2 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 800 Kč. Výrokem III. rozhodnutí byla žalobci podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč. Výrokem IV. bylo podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích zastaveno řízení o přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se měl žalobce dopustit jiným hrubým jednáním, když dne 14. 1. 2013 v 17:39 hod. měl prostřednictvím SMS zprávy ze svého tel. č. na tel. č. V. R., nar., této vyhrožovat slovy: „Ak nebudete hodna a rozumna budem nuteny Vam to vysvetlovat inymi sposobami. A to bude skoda.“, neboť skutek, o němž se vede řízení, není přestupkem.

Rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve výroku I. změněno tak, že toto po provedené změně zní: „I. Obviněný M. D., nar. se uznává vinným z přestupku proti občanskému soužití dle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, kterého se dopustil tím, že dne 14. 12. 2012 mezi 12:30 až 16:00 hod. telefonicky vyhrožoval M. U., nar., že ho zlikviduje prostřednictvím „SBSky“ a slovy, že ho „nakope“, což se opakovalo i dne 14. 1. 2013 kolem 14:12 hod. a dne 15. 1. 2013 kolem 16:32 hod. telefonicky vyhrožoval M. U. slovy „normálně ťa naložím do hovnocucu medzi nohy a budem ťa viesť Brodom“ (uvedené telefonáty M. U. vyslechl v kanceláři své firmy v Uherském Brodě, na ul.), čímž úmyslně narušil občanské soužití hrubým jednáním“. Ve výrocích II. a III. bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzeno a odvolání žalobce bylo v této části zamítnuto.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

V žalobě doručené Krajskému soudu v Brně dne 6. 12. 2013 žalobce uvádí, že nesouhlasí se závěry žalovaného uvedenými v jeho rozhodnutí, považuje je za nesprávné a právně neobhajitelné. Rozhodnutí považuje za nezákonné a zmatečné. Žalobce nesouhlasí se závěry žalovaného ohledně hodnocení svědeckých výpovědí a tyto považuje za vykonstruované. Žalobce zdůrazňuje povinnost svědka vypovídat pravdivě a nic nezamlčet. Co se týče motivace jak vypovídat, žalobce má za to, že u obou skupin svědků (tj. jak u zaměstnanců žalobce, tak u zaměstnanců oznamovatele) je zcela totožná bez ohledu na procesní postavení účastníků. Podle názoru žalobce nemůže být dána objektivita svědků na jedné straně v nepoměr vůči objektivitě svědků na straně druhé. Žalobce namítá, že žalovaný

se tímto postupem zbavil nutnosti argumentace vůči namítanému nezjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností, která je při existenci dvou verzí událostí zřejmá.

Žalobce nesouhlasí ani se závěrem žalovaného, že výpovědi svědků Č., W. a P. není možné vyhodnotit jako zcela objektivní s ohledem na jejich posunuté vnímání hrubého jednání. Namítá, že svědek Č. sice připustil, že možná padl ostřejší výraz, tento však nepovažoval za takový, který by naplnil intenzitu přestupkového jednání. Zbylí dva svědci uvedli, že komunikace žalobce s panem U. možná byla hlasitější, místy přerostla v hádku, avšak žádné vulgarismy nebo výhrůžky neslyšeli. Argument žalovaného, že by měli mít posunutou hranici vnímání je podle žalobce pouhou nepodloženou domněnkou.

Žalobce namítá, že žalovaný v dostatečné míře nezdůvodnil odůvodněnost odmítnutí námítky nezákonnosti audionahrávky jako důkazu, jelikož neuvedl, z jakého důvodu přiznal větší relevanci stanoviskům Ministerstva vnitra a Veřejného ochránce práv před rozsudkem Nejvyššího soudu. Žalovaný sice poukázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu v trestních věcech, ale neuvedl žádné konkrétní rozhodnutí, které by jeho tvrzení prokazovalo.

Konečně žalobce namítá, že jednání žalobce v žádném případě nenaplnilo materiální stránku přestupku proti občanskému soužití. Uvádí, že mezi ním a panem U. došlo k názorovým neshodám, jednalo se však pouze o neshody mezi těmito dvěma osobami, tudíž případná hádka nemohla vykazovat znaky nebezpečnosti pro společnost. Dále namítá, že v jednání nebylo vůbec zkoumáno, zda i druhá strana nedala příčinu ke vzniku hádky.

Z uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil k dalšímu jednání, a aby uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III.

Právní stanovisko žalovaného:

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 29. 1. 2014 uvedl, že s námitkami uplatněnými žalobcem neztotožnil. Trvá naopak na tom, že v řízení bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že se žalobce popsaného skutkového jednání dopustil. Ačkoli žalobce namítá, že v řízení nebyl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností, de facto nezpochybňuje, že v k telefonickým hovorům mezi žalobcem a panem U. došlo a že při jejich průběhu použil vůči panu U. „ostřejších výrazů“. Otázkou proto zůstalo, o jaké ostřejší výrazy šlo a zda tyto byly takové intenzity, aby mohly naplnit materiální stránku skutkové podstaty přestupku.

K námitce nedostatečného zhodnocení svědeckých výpovědí žalovaný uvedl, že skutkový stav byl bez důvodných pochybností zjištěn z výpovědi žalobce, jeho zmocněnce a ze svědeckých výpovědí. Uvádí, že svědci M. U., I. J. a G. K. slyšeli v telefonických hovorech oba účastníky, přičemž jejich výpovědi byly konkrétní (obsahovaly i výrazy, které žalobce vyslovil), odpovídaly jejich výpovědím podaným před zahájením řízení a neobsahovaly zásadní rozpory – žalovaný tedy neměl pochybnost o jejich věrohodnosti. Svědci Ing. J. W. a V. P. slyšeli jen hlas žalobce a jejich výpovědi neobsahovaly žádné konkrétní výrazy. Ačkoli uvedli, že ze strany žalobce

nezaznamenali žádné výhrůžky či vulgární výrazy správní orgány jejich výpovědi nepovažovaly za objektivní, a to i s přihlédnutím k tomu, že sám žalobce připustil, že padly „ostřejší výrazy“, např. že „ho nakope“. Po vyhodnocení všech výpovědí samostatně i ve vzájemných souvislostech má žalovaný za prokázané, že hrubé a výhrůžné výrazy žalobce použil.

Použití nahrávky telefonního hovoru jako podpůrný důkaz podle žalovaného vyčerpávajícím způsobem zdůvodnil správní orgán prvního stupně, s tímto odůvodněním se žalovaný ztotožnil. Žalobcem uváděný rozsudek Nejvyššího soudu žalovaný považoval za nepřipadný, neboť se týká občanského soudního řízení, zatímco pro účely přestupkového řízení lze považovat za relevantní judikaturu ve věcech trestních.

Žalovaný nesouhlasí ani s argumentací žalobce ohledně nenaplnění materiální stránky přestupku. Setrvává na svém stanovisku, že výrazy použité žalobcem byly hrubé a v daném kontextu byly způsobilé narušit občanské soužití, neboť zcela jistě přesáhly rámec pouhé nevhodnosti. V M. U. vzbudily obavy a stejně tak působily na svědky G. K. a I. J. Žalovaný má za to, že v dané věci nebyly zjištěny žádné okolnosti, jež by nebezpečnost jednání žalobce snížily, naopak skutečnost, že jednání žalobce se opakovalo, jeho nebezpečnost ještě zvyšuje. Argumentaci žalobce, že dlouhodobé názorové neshody může vyústit v hádku, která nemůže vykazovat znaky nebezpečnosti pro společnost, žalovaný považuje za účelovou s cílem jednání žalobce bagatelizovat.

S ohledem na uvedené skutečnosti je žalovaný toho názoru, že žalobce nebyl v řízení jakkoli dotčen na svých právech, neboť byl uznán vinným na základě zjištěného stavu věci bez důvodných pochybností. Proto žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Policie ČR, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Územního odboru Uherské Hradiště, Oddělení obecné kriminality, ze dne 15. 1. 2013 a ze dne 22. 2. 2013, úřední záznamy o podání vysvětlení sepsané s M. U. záznam o podaném vysvětlení sepsaný s G. K., úřední záznam o podání vysvětlení sepsaný s I. J.

Dne 25. 4. 2013 správní orgán prvního stupně vydal příkaz, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Proti příkazu podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce včasný odpor, čímž byl odpor zrušen a v řízení o přestupku bylo pokračováno.

Dne 16. 5. 2013 byl žalobce řádně předvolán k ústnímu jednání nařízenému na den 5. 6. 2013. Ústní jednání proběhlo v nepřítomnosti žalobce, za účasti jeho zmocněnce JUDr. Č. a v jeho průběhu byly provedeny výslechy svědků – G. K., I. J. a M. U. V závěru jednání zmocněnec žalobce navrhl výslech dalších svědků, kteří byli přítomni na poradách u žalobce a byli svědky jeho telefonních hovorů.

Na základě důkazních návrhů správní orgán prvního stupně nařídil další ústní jednání nad den 24. 6. 2013. Ústní jednání proběhlo opět za účasti zmocněnce žalobce JUDr. Č. a v jeho průběhu byl proveden výslech svědka V. P.

Dne 27. 6. 2013 byla do správního spisu založena audionahrávka na CD zachycující telefonický hovor žalobce s panem U. ze dne 15. 1. 2013.

Na den 15. 7. 2013 bylo nařízeno další ústní jednání, v jehož průběhu byl proveden výslech svědka Ing. J. W.

Dne 29. 8. 2013 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. PŘ 24/13, PŘ 25/13, PŘ 74/13, proti jehož výrokům I., II. a III. podal žalobce včasné odvolání. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 10. 2013, č. j. KUZL 63394/2013, sp. zn. KUSP/63394/2013/PŽÚ/Do, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V.

Soud vychází z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Mezi žalobcem a žalovaným není sporné, že ve dnech 14. 12. 2012, 14. 1. 2015 a dne 15. 1. 2015 proběhly telefonické hovory mezi žalobcem a panem M. U., spornou otázkou však zůstává, jaký byl obsah těchto hovorů a zda ze strany žalobce došlo k naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích.

Přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích se dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním. Pojem „jednání narušující občanské soužití“ lze obecně vymezit jako souhrn pravidel chování, jejichž zachování je podle obecného názoru a přesvědčení nutnou podmínkou klidného a spořádaného soužití občanů v daném místě, čase a situaci. Jiným hrubým jednáním je pak jednání narušující občanské soužití, ale jen pokud ohrožuje nebo porušuje zájem společnosti, který je objektem přestupků podle ust. § 49 zákona o přestupcích a přitom nejde o jiné jednání uvedené v jeho odst. 1 nebo o jednání, které naplňuje skutkovou podstatu jiných přestupků než přestupků proti občanskému soužití. Musí jít o jednání hrubé, tedy o jednání, které narušuje občanské soužití takovou měrou, že podle obecného názoru a přesvědčení

překračuje rámec pouhé nevhodnosti (nesprávnosti) a je proto třeba důsledně odlišit jednání hrubé a jednání jinak nevhodné (např. porušení pravidel slušnosti, zdvořilosti), kdy hranice mezi nimi není ostrá (Doc. JUDr. Z. Č., JUDr. V. Š., Přestupkové právo, Komentář k zákonu o přestupcích včetně textu souvisících předpisů, Linde Praha a.s., 2008, str. 115).

Pokud žalobce nesouhlasí s hodnocením svědeckých výpovědí, resp. se zjištěním skutkového stavu bez důvodných pochybností, soud uvádí, že podle správního spisu správní orgány při svém rozhodování vycházely především z výpovědí obviněného a jeho zmocněnce a ze svědeckých výpovědí svědků M. U., G. K., I. J., V. P. a Ing. J. W., podpůrně pak bylo přihlédnuto rovněž k audionahrávce zachycující telefonní hovor ze dne 15. 1. 2013. Ze správního spisu vyplývá, že výpovědi svědků M. U., I. J. a G. K. neobsahovaly zásadní rozpory, odpovídaly jejich výpovědím podaným při podání vysvětlení a obsahovaly konkrétní výrazy, které měly mezi žalobcem a M. U. zaznít (zazněly výrazy, jako že „*ho nakope*“, „*zlikviduje*“, „*že přijede s SBSkou, ať se těší*“). Naproti tomu výpovědi svědků Ing. J. W. a V. P. žádné konkrétní výrazy neobsahovaly a oba uvedli, že hovory sice byly hlasitější, ale žádné výhrůžky či vulgární výrazy nezaznamenali. Navíc nelze odhlédnout od toho, že zatímco svědci – zaměstnanci žalobce ve svých výpovědích uvedli, že nezaznamenali ze strany žalobce žádné výhrůžky či vulgární výrazy, sám zmocněnec žalobce připustil, že padly ostřejší výrazy, např. „*že ho nakope*“. Pokud žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že svědci G. K. a I. J. jsou sice ve vztahu k oznamovateli přestupku M. U. jako jeho zaměstnanci v určitém závislém postavení, s ohledem na procesní postavení M. U. (v řízení měl pouze postavení svědka, nikoli účastníka řízení) však nebyl důvod pochybovat o jejich objektivitě a věrohodnosti, zatímco u svědků – zaměstnanců žalobce (Ing. J. W. a V. P.) jako obviněného mohla existovat určitá motivace vypovídat pouze takové skutečnosti, které mohou být jejich zaměstnavateli ku prospěchu, proti této argumentaci nelze ničeho namítat. Soud sice nezpochybňuje, že všichni svědci byli náležitě poučeni o povinnosti vypovídat pravdu, nicméně je přirozené, že obviněný z přestupku, kterému hrozí finanční postih, nebude ve věci zcela nestranný, což platí i pro osoby, které jsou osobě podezřelé ze spáchání přestupku blízké (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 2 As 52/2011-47 a ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-30, oba dostupné na www.nssoud.cz). Naproti tomu oznamovatel přestupku není účastníkem řízení a na výsledku řízení nemusí mít žádný zájem.

Pokud žalovaný v odůvodnění rozhodnutí nad rámec uvedeného konstatoval, že hranice vnímání, kdy se jedná jen o „ostřejší výrazy“ a kdy už o výhrůžky či hrubé jednání narušující občanské soužití, mohla být u svědků – zaměstnanců žalobce posunutá oproti vnímání většiny společnosti, jednalo se o pouhou úvahu vycházející z výpovědí samotných svědků, resp. zmocněnce žalobce v průběhu řízení (svědci i zmocněnec žalobce potvrdili, že žalobce využívá služeb soukromých bezpečnostních agentur, svědek W. uvedl, že „*výroky uvedené v obvinění nepovažuje za závažné, jelikož v vlastních zkušenostech neplatiči mnohdy užívají mnohem tvrdší výrazy*“). Z této části rozhodnutí podle názoru soudu nijak nevyplývá, že by výpovědi svědků byly z tohoto důvodu hodnoceny jako neobjektivní, ale je z něj možné dovodit pouze závěr, že hranice vnímání může být ve skupině obyvatel, v níž se žalobce a jeho zaměstnanci pohybují (tj. v oblasti správy nemovitostí) posunutá oproti většině společnosti. S touto argumentací se soud ztotožnil. Výpovědi svědků – zaměstnanců žalobce

nelze s ohledem na jejich vlastní shora uvedená tvrzení považovat a priori za neobjektivní, je nicméně možné jejich konstatování, že „žádné vulgarismy nebo výhrůžky neslyšeli“ vnímat nikoli tak, že žádné výhrůžky v telefonickém hovoru nezazněly, ale že jelikož se při své práci setkávají i s výrazy horšími, pronesené výrazy proto za hrubé a výhrůžné nepovažovali.

S otázkou přípustnosti audionahrávky zachycující jeden z telefonických hovorů mezi žalobcem a M. U. pořízené bez souhlasu žalobce jako důkazu se relativně obsáhle vypořádal správní orgán prvního stupně, přičemž soud toto zdůvodnění považuje za zcela dostačující a s tímto se ztotožnil. Správní orgán odkázal jednak na stanovisko poradního sboru Ministerstva vnitra ze dne 9. 12. 2009, dle něhož lze s ohledem na mnohé shodné rysy považovat trestní judikaturu za relevantní i v přestupkových věcech, jednak na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 191/05 a II. ÚS 502/2000 či usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 5 Tdo 459/2007 a sp. zn. 5 Tdo 769/2008 či stanovisko Veřejného ochránce práv. Při posouzení přípustnosti audionahrávky jako důkazu správní orgán přihlédl k tomu, že Miroslav Uko si nahrávku pořídil až při opakovaném telefonátu za účelem získání důkazu pro předmětné řízení. Správní orgán připustil, že proti sobě stojí na jedné straně zájem na ochraně osobnosti a na druhé straně zájem na řádném projednání přestupku a na ochraně pokojného soužití, dospěl však k závěru, že v daném případě zájem na řádném projednání skutku převýšil. Takovéto zdůvodnění považuje soud za souladné rovněž s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který se problematikou přípustnosti záznamů (konkrétně videozáznamů) bez souhlasu na nich zachycených osob jako důkazů ve správním řízení zabýval v rozsudku ze dne 18. 11. 2011, č. j. 2 As 45/2010 – 68, č. 2518/2012 Sb. NSS., dostupném na www.nssoud.cz. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „*při posuzování problematiky kolize práva na ochranu soukromí a zájmu na odhalení protiprávní činnosti za pomoci takového videozáznamu, je nutné nejprve zodpovědět otázku, zda daný videozáznam je vůbec způsobilý do chráněné soukromé sféry fyzické osoby zasáhnout – v takovém hodnocení je nutno vyjít z konkrétních okolností daného případu, zejména ze skutečnosti, kde byl záznam pořízen (zda na místě soukromém, např. v obydlí, nebo na místě veřejném, např. na ulici) a jaký projev fyzické osoby byl zaznamenán. Teprve pokud je postaveno najisto, že daný záznam do soukromé sféry fyzické osoby zasáhnout mohl, přichází na řadu otázka, kdo takový záznam pořídil. Pakliže jde o záznam pořízený orgánem veřejné moci, je takový záznam možno k důkazu použít pouze tehdy, byl-li zhotoven a bylo-li s ním nakládáno striktně na základě zákona a v jeho mezích. Pokud jde o záznam pořízený soukromě, nelze jeho použití jako důkazu ve správním řízení a priori vyloučit, i kdyby nebyly splněny všechny zákonné požadavky spojené s provedením takového záznamu. V takovém případě bude však nutné zvážit, zda zájem na objasnění protizákonného jednání v konkrétním případě převáží zájem na zachování soukromí zaznamenané osoby.*“

Žalobce v odvolání namítal, že použití audionahrávky jako důkazu je s poukazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 11. 2008, sp. zn. 22 Cdo 4172/2008 (správně má být zřejmě 22 Cdo 4172/2007) nezákonné. Pokud žalovaný tuto námitku vyhodnotil jako nedůvodnou s tím, že se plně ztotožnil s argumentací správního orgánu prvního stupně, kdy v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu v trestních věcech a stanoviskem Ministerstva vnitra a Veřejného ochránce práv lze takový důkaz v přestupkových řízeních použít, zejména v případě, že se nejedná o důkaz stěžejní, ale pouze podpůrný, takovéto zdůvodnění považuje soud za zcela dostatečné. Judikatura Nejvyššího soudu, na kterou poukázal žalobce, se vztahuje k civilnímu řízení, zatímco pro řízení přestupková lze s ohledem na některé podobné rysy s řízením trestním považovat za relevantní právě

judikaturu v trestních věcech. Žalovaný sice v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl žádné konkrétní rozhodnutí v trestních věcech, spisové značky konkrétních rozhodnutí nicméně byly nicméně vypsány v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, což považuje soud za zcela dostačující.

Soud má ze všech uvedených důvodů za to, že v řízení bylo především na základě svědeckých výpovědí, ale podpůrně i díky audionahrávce telefonního hovoru prokázáno, že žalobce vůči M. U. hrubé a výhrůžné výrazy uvedené ve výroku rozhodnutí správního orgánu použil. Skutkový stav tedy byl zjištěn bez důvodných pochybností.

Soud se neztotožnil ani s námitkou, že jednáním žalobce nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Soud má stejně jako správní orgány za nepochybné, že výrazy, které žalobce opakovaně použil v průběhu telefonátů adresovaných M. U., byly takové intenzity, že byly způsobilé narušit občanské soužití. Výrazy byly hrubé a obsahovaly výhrůžky (žalobce vyhrožoval panu M. U., že ho „nakope“, že ho „zlikviduje prostřednictvím SBSky“ a že ho „naloží do hovnocucu mezi nohy a bude ho viest Brodom“), kterými zcela jistě přesáhl hranice pouhé nevhodnosti. Žalobce ostatně v průběhu řízení nedostatek materiální stránky přestupku nenamítal. Neobstojí ani argumentace, že se jednalo jen o dlouhodobé názorové neshody mezi dvěma osobami, což nemohlo vykazovat znaky nebezpečnosti pro společnost. Jak již bylo uvedeno, občanské soužití je nutno chápat jako souhrn pravidel chování, jejichž zachování je podle obecného názoru a přesvědčení nutnou podmínkou klidného a spořádaného soužití občanů v daném místě, čase a situaci. Objektem skutkové podstaty přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích je ochrana osob před jiným hrubým jednáním způsobilým ohrozit zájmy uvedené v tomto ustanovení, přičemž je nerozhodné, zda útok směřuje jen proti jedné osobě či proti většímu počtu osob. Již hrubé jednání vůči jedné osobě je jistě způsobilé občanské soužití narušit.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. července 2015

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová